

Kósa Alice, Kósa Jenő És Bogdán Aliz

Ez a kép Budapesten készült, a jobb szélső én [Kósa Alice] vagyok, a középső a férjem [Kósa Jenő], a bal szélső pedig az unokatestvérem, Bogdán Aliz. Édesapámnak [Molnár Albert] az egyik húga Marmorstein Berta volt. Berta néni férjhez ment egy pesti fiúhoz, Budapesten éltek. Az ő lányuk Aliz, aki még él, hál' istennek, 1913-ban született, kilencvenkét éves. Ő férjhez ment egy katolikus emberhez, Bogdán Istvánhoz, de nem tartotta [a vallást], mert nagy kommunista volt. A Weiss Manfréd repülőgépgyárban volt tisztviselő, és ott nagy kommunisták voltak a gyári munkások amúgy is. Az ő lányuk, Bogdán Éva német és francia szakos tanárnő Budapesten, ott született, és ott él. Én későn mentem dolgozni, csak hat évet és nyolc hónapot dolgoztam. Annak is van

története -- ilyen kicsi semmi történetekből áll az élet. Mert nem voltam éppen csúnya, a férjem nem akarta engedni semmiképpen, hogy én menjek állásba. Ő megcsalt engem, de azt nem bírta elviselni, hogy én megcsaljам. De nekem ilyesmi eszemben sem volt. Óvodista volt Juditka [Kósa Alice lánya]. Ebben az utcában, kéznyújtásra tőlünk lakott egy jóképű elvált asszony -- ő is Aliz volt -- egy ötéves leánykával, Ildikóval, aki járt Juditkához játszani. És itt volt a leányka Juditkánál játszani. Juditka szerette a kicsi babákat, egy csomót vettem neki, és rongyocskába -- öt éves volt, de -- lyukat vágott, felhúzta [a babára szoknyának]. És három óra körül nyílik a kapu, jön a férjem. És a leányka azt mondja: 'Jön Kósa bácsi.' Leesett az állam. Mondom: 'Édes kicsi szívem, te ilyen jól ismered Kósa bácsit? Hát te honnan ismered?' 'Szokott hozzánk járni.' Á, úgy vagyunk, hogy itt a szomszédban, és Kósa bácsi szokott oda járni. Hát akkor gondoskodjunk, mert nem lehet tudni? Én öregszem. Jól kerestem, mert szemet szedtem, házi csokit árultam, küldött a húgom mindent Brassóból nekem, kávé, amit el tudtam adni. Úgyhogy semmiben nem éreztem hiányt, de az nem egy biztos talaj. Nekem kellett egy biztos talaj. Nahát, ha ő odajár, akkor én megyek irodába. És elmentem dolgozni, az ő akarata ellenére, mert akkor gondoltam magamban, hogy mi lesz, hogyha telik az idő, és itt hagy? Akkor én valamit kell csináljak. És jelentkeztem a [z állás]közvetítő irodába, és úgy kerültem állásba 1952. augusztus elsejétől. A megyénél voltam az Agricolának a főkönyvelője. Volt tíz pontom, tíz faluban volt agrármérnök, az is hozzám tartozott. Én nagyon szerettem könyvelni, és azt tanultam, igaz, hogy már mindent [elfelejtettem]. De nagyon hamar megtanultam újra, és egyszerűbb könyvelése volt az Agricolának, mint ha gyárban lettem volna főkönyvelő. A gyárban talán el sem vállaltam volna, de ez egy kicsi [vállalat volt], tíz pontom [falum] volt, jól meg tudtam csinálni. 1958-ban beteg lettem, három hónapig volt állandó lázam. Sokáig nem tudták az orvosok se, hogy mi bajom van. Aztán rájöttek: szívbillentyű-szűkület. Másodfokú rokkant lettem a szívemmel, már akkor megállapították, hogy balra két és fél hüvely, jobbra három és fél hüvely a szívem, kétszázon felüli a vérnyomás. És én tessék, 2005-ben élek. És az én drága gyermekem nincs. Most is nagy a szívem. Tavalyelőtt voltam az unokámmal egy nagyon kedves román fiatal orvosnőnél, azt mondtam neki, hogy azért élek még ennyi év után is, mert én nem szedtem a gyógyszereket [amiket felírtak]. 1959. április elsején tettem nyugdíjba, mögöttem volt hat év nyolc hónap, annyit dolgoztam. Nekem csak egy kicsi nyugdíjam volt, én hétszázötvennégy lej nyugdíjjal mentem. A férjem 1988-ban meghalt, tizenhét éve egyedül élek.